

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.

Filipským 4,6

Jak se to zdá jednoduché... „netrapte se žádnou starostí“. Copak to jde? Nosíme v sobě tolik věcí, které nás tíží a bolí. Někdo má starosti v práci, jiný zase s dětmi, ten s rodiči, ten se zdravím a mohla bych pokračovat... Však každý má před sebou to své konkrétní trápení. Ale do toho všeho nám má zaznít právě to „netrapte se...“. Možná si skutečně říkáme, že to není zas tak snadné, když se nás všechno tak bytostně dotýká, jenomže ten verš pokračuje...

Dává nám návod k tomu, jak s tíživými věcmi naložit, jak se s nimi vypořádat. **Je to výzva k modlitbě!** Všechno, čím je zatížené tvé srdce se dá odlehčit v důvěrném rozhovoru s Bohem. Už nemusíme všechny starosti v sobě pěstovat ani se tím vším donekonečna trápit, ale v důvěře můžeme všechno vypovědět svému Bohu jako příteli.

Jaká úleva nastane, když má člověk přítele, kterému se může svěřit, který jej vyslechne, který si udělá čas. Kdo ale takového opravdového přítele má? Kdo jej má, tak ví o čem mluvím. Podobná důvěra a ještě mnohem větší je mezi člověkem a Bohem. Nemusíme se obávat, že by Bůh naši důvěru zneužil, to se nikdy nestane. Dokonce můžeme očekávat i jeho pomoc. Nejde jen o to se vypovídat ze svých starostí jako forma nějaké psychoterapie. Můžeme totiž Bohu předkládat své prosby a žádosti... Tady by už možná ani opravdový přítel (člověk) nestačil.

Verš obsahuje ještě jednu věc, kterou nemáme opomenout, a která má předcházet všem žádostem a prosbám - totiž že v každé modlitbě máme děkovat. Nejdříve si máme svou situaci dobře promyslet a uvědomit si za co všechno jsem vlastně vděčný. Jistě je v mém životě starost a trápení, ale je tam přeci jen i něco jiného, co se mi teď zrovna nechce vynořit. Vždyť nic z toho co mám (a není toho zrovna málo) není zas tak samozřejmé. Oproti trápení a starostem je tam spousta dobrých věcí, které je potřeba si neustále připomínat a uvědomovat si je.

Modlitba je dialog, důvěrný rozhovor mezi člověkem a Bohem. Někdy hovoříme my a jindy zase Bůh. A kdy mluví Bůh k nám? Je to hlavně tehdy, když jsme ochotni naslouchat. Někdy jen chrlíme své žádosti, ale zapomínáme dát prostor také té druhé straně. Bůh k nám může mluvit různými způsoby, ale musíme se je naučit poznávat. Bůh mluví prostřednictvím Písma, ale když jej nečteme, nikdy žádnou odpověď nedostaneme. Někdy k nám promlouvá prostřednictvím písní, bohoslužeb, ale když nezpíváme, sborového života se neúčastníme, tak zase nedáváme Bohu prostor k tomu, aby nás oslovil. Někdy Bůh dává přímo v srdci poznat, jak a co udělat. Někdy si použije i jiného člověka...

Nakonec vše vystihuje žalmista: *Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.* Žalm 55,23

Modlitba:

Milosrdný, svatý Otče,
daruj nám moudrost, v níž bychom tě poznávali,
rozum, jímž bychom ti rozuměli,
horlivost, jíž bychom tě hledali,
trpělivost, v níž bychom tě očekávali,
oči, které by tě spatřovaly,
srdce, které by o tobě přemýšlelo
a život, který by tě zvěstoval -
to vše v moci Ducha našeho Pána Ježíše Krista.

Benedikt z Nursie (+ 21.3.543)